

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Aleše Šťastného a soudkyň Mgr. Aleny Jedličkové a JUDr. Jany Jirmářové ve věci žalobce: **Petr H.**, nar. xxx, bytem xxx, xxx, zastoupený Mgr. Barborou Kubinovou, advokátkou se sídlem Praha 3, Milešovská 6, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o 751.136Kč s příslušenstvím, k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 3.8.2016, č.j. 14 C 142/2015 – 122,

t a k t o :

- I.** Rozsudek soudu I. stupně se ve vyhovujícím výroku I. o věci samé v napadené části ohledně částky 56.100Kč s příslušenstvím z této částky **p o t v r z u j e .**
- II.** Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku III. o náhradě nákladů řízení **z r u š u j e** a v tomto rozsahu se věc vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalované zaplatit žalobci částku 148.318Kč se zákonným úrokem z prodlení jdoucím od 9.4.2015 do zaplacení (výrok I.). Žalobu co do částky 602.818Kč s příslušenstvím zamítl (výrok II.) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce na žalované domáhal náhrady škody, jež spočívala v nákladech vynaložených v souvislosti s jeho nezákonným trestním stíháním na obhajobu ve výši 102.718Kč. Dále se pak domáhal odškodnění nemajetkové újmy, jež mu vznikla jednak nezákonným rozhodnutím ve výši 600.000Kč, a dále též nesprávným úředním postupem, který spočíval v nepřiměřené délce trestního řízení ve výši 48.418Kč.

Soud I. stupně po provedeném dokazování vyšel ze zjištění, že vůči žalobci bylo dne 29.1.2013 usnesením Generální inspekce bezpečnostních sborů, č.j. GI-TC-424-51/2012, zahájeno trestní stíhání pro trestný čin krádeže dle ust. § 247 odst. 1,2 trestního zákona (dále jen tr.zák.) a pro trestný čin výtržnictví dle ust. § 358 odst. 1 tr. zák. Žalobce podal proti tomuto usnesení stížnost, která byla usnesením ze dne 25.2.2013 zamítnuta. Následně byl proveden výslech žalobce jako obviněného a dále byly v průběhu měsíce března a dubna 2013 prováděny výslechy celkem devíti svědků. Výslechy u policejního orgánu byly ukončeny výslechem žalobce dne 15.4.2013. Při tomto výslechu žalobce na svou obhajobu navrhl výslech dalších sedmi svědků, který však proveden nebyl. Po seznámení se spisem, které proběhlo dne 13.6.2013, podal žalobce písemný závěrečný návrh, v němž zopakoval návrh na výslech jím označených svědků a navrhl zastavení trestního stíhání, neboť skutek, pro který bylo stíhání vedeno, není trestným činem. Policejní orgán věc dne 11.7.2013 postoupil Městskému státnímu zastupitelství, které dne 30.7.2013 podalo u Obvodního soudu pro Prahu 1 obžalobu. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 22.8.2013, č.j. 1T 137/2013 byla věc vrácena státnímu zastupitelství k došetření z důvodu závažných procesních vad v přípravném řízení. Ke stížnosti státního zástupce bylo toto usnesení Městským soudem v Praze usnesením ze dne 2.10.2013, č.j. 61 To 324/2013 zrušeno a věc byla vrácena soudu I. stupně k projednání. Ve věci proběhla celkem čtyři hlavní líčení, a to v listopadu 2013, v lednu, březnu a květnu 2014, při nichž mimo jiné byli vyslechnuti všichni svědci, jejichž výslech žalobce navrhoval již v přípravném řízení. Dne 5.5.2014 byl vyhlášen rozsudek, kterým byl žalobce zproštěn obžaloby ohledně obou skutků, pro které byl trestně stíhán, s tím, že tyto skutky nejsou trestnými činy. U skutku, který měl podle obžaloby naplňovat skutkovou podstatu trestného činu výtržnictví, dospěl Obvodní soud pro Prahu 1 k závěru, že se nejedná o trestný čin ani přečin, ale bylo by jej možné posuzovat jako přestupek proti veřejnému pořádku či přestupek proti občanskému soužití, avšak protože již od jeho spáchání uběhl více než jeden rok, nelze toto jednání žalobce projednat jako výše zmíněný přestupek. Státní zástupce podal proti zprošťujícímu výroku ohledně trestného činu výtržnictví odvolání, které bylo usnesením Městského soudu v Praze ze dne 13.8.2014, č.j. 61 To 242/2014 zamítnuto. Trestní stíhání žalobce tak pravomocně skončilo dne 13.8.2014. Žalobce byl v průběhu celého trestního řízení právně zastoupen advokátem na základě jím udělené plné moci, Mgr. Barborou Kubinovou. Z trestního spisu vyplývá, že tato advokátka se zúčastnila všech výslechů provedených v přípravném řízení a všech hlavních líčení, která proběhla před soudem I. stupně. V řízení opakovaně podala písemné návrhy na provedení důkazů ve prospěch žalobce, písemný návrh na zastavení trestního stíhání a vyjadřovala se k věci samé. Za provedenou obhajobu žalobci vyúčtovala celkem 54 úkonů právní služby po 1.500Kč a dále za promeškaný čas v souvislosti s výslechy svědků a žalobce, které byly provedeny v Jablonci nad Nisou celkem za 18 půlhodin a DPH z obou částek. Žalobce náklady obhajoby v celkové výši 102.718Kč uhradil ve třech splátkách, a to v měsíci březnu 2013, květnu a září 2014. Žalobce byl v souvislosti se zahájením trestního stíhání převelen na jinou služebnu, kde byl zařazen v nižší funkci a byl mu snížen i plat, zhruba o 4.000Kč měsíčně. V průběhu trestního stíhání měl žalobce i zdravotní obtíže, trpěl nespavostí, žil v neustálém stresu, že věc pro něho nedopadne dobře. Stíhání zcela narušilo jeho plány na další rodinný život. Aby mohl zaplatit náklady na obhajobu, byli nuceni si s manželkou vzít úvěr. Tím se podstatně zhoršila jejich finanční situace, takže museli upustit od plánování potomka a úvah o střídavém bydlení v České republice a v Chorvatsku, odkud pochází manželka žalobce. Žalobce byl trestním stíháním ohrožen i po pracovní stránce, neboť mu hrozilo v případě odsouzení, že přijde o veškeré výhody plynoucí z dlouhodobé služby u Policie (výsluhový příspěvek a odchodné), byl by propuštěn ze služebního poměru a zřejmě by velmi obtížně hledal jiné zaměstnání. Zhoršili se i vztahy na pracovišti, žalobce byl náhle hodnocen jako

neschopný samostatné práce, ač se jeho výkon nijak nezměnil a jeho dřívější pracovní hodnocení bylo vždy velmi dobré, čemuž odpovídalo i funkční zařazení žalobce. Kolegové na pracovišti se mu vyhýbali a nechtěli s ním spolupracovat. Dále vzal soud I. stupně za prokázané, že žalobce uplatnil svůj nárok u žalované k předběžnému projednání dne 8.10.2014. Žalovaná žádost žalobce projednala dne 19.8.2015 a nevyhověla jí co do žalobcem požadovaného odškodnění vzniklé škody a imateriální újmy v peněžní formě. Konstatovala, že došlo k vydání nezákonného rozhodnutí v trestním řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp.zn. 1 T 137/2013, kterým je, s ohledem na zprošťující rozsudek tohoto soudu, usnesení o zahájení trestního stíhání. Přiměřeným zadostiučiněním pak v tomto případě shledala omluvu, když poukázala na to, že jednání žalobce, jímž měl spáchat trestný čin výtržnictví by naplnilo znaky přestupku, avšak tento byl již v době rozhodování soudu promlčen a soud proto věc nemohl postoupit k projednání přestupku. Dle žalované je zřejmé, že žalobce se dopustil ohledně jednoho skutku protiprávního jednání. V posuzovaném trestním řízení pak neshledala nesprávný úřední postup, neboť řízení probíhalo plynule, procesní úkony byly činěny v přiměřených lhůtách a ani celková délka řízení (19 měsíců) není nepřiměřená. Nárok na náhradu škody vzniklé v souvislosti s právním zastoupením žalobce v trestním řízení žalovaná zamítla s tím, že žalobce nijak nedoložil, že tyto náklady skutečně vynaložil.

Takto zjištěný skutkový stav posoudil soud I. stupně dle zák.č. 82/1998 Sb., a to dle ust. § 1, 7, 8 odst. 1, 13 odst. 1 a § 31a s tím, že žalobce se domáhá odškodnění celkem tří nároků dle tohoto zákona; za škodu, která mu vznikla v souvislosti s nezákonným trestním stíháním, náhradu imateriální újmy vzniklé mu v tomto trestním řízení v důsledku jeho nepřiměřené délky (nesprávný úřední postup) a dále též v souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí.

Pokud jde o imateriální újmu, jež měla žalobci vzniknout nesprávným úředním postupem spořívajícím v nepřiměřené délce posuzovaného trestního řízení, konstatoval soud I. stupně, že trestní stíhání žalobce bylo zahájeno usnesením o vznesení obvinění dne 29.1.2013 a pravomocně bylo skončeno vydáním zprošťujícího rozsudku dne 13.8.2014.

Řízení tak celkem trvalo 19 měsíců. Tuto délku, s odkazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a sjednocující stanovisko Nejvyššího soudu ČR ze dne 13.4.2011, sp.zn. Cpjn 206/2010, shledal soud I. stupně přiměřenou s ohledem na to, že řízení proběhlo opakovaně u dvou soudních instancí, že bylo procesně náročné (výslechy většího množství svědků), když jinak probíhalo bez průtahů, úkony v něm byly činěny v přiměřených lhůtách a žalobce se nikterak nepodílel na jeho prodloužení.

Ohledně požadavku žalobce na odškodnění imateriální újmy vzniklé mu v důsledku nezákonného rozhodnutí, uzavřel soud I. stupně, že žalovaná sice žalobci poskytla odškodnění ve formě omluvy, avšak toto odškodnění s ohledem na intenzitu zásahu do osobnostní, rodinné a zejména pracovní sféry žalobce, shledal nepřiměřeným. Dospěl k závěru, že žalobci náleží odškodnění v peněžní formě. Při určení výše odškodnění této imateriální újmy vycházel soud I. stupně z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 16.9.2015, sp.zn. 30 Cdo 1747/2014 a po srovnání s rozhodnutím Městského soudu v Praze sp.zn. 35 Co 436/2014 a rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2 sp.zn. 14 C 377/2013, která byla vydána v obdobné věci, shledal přiměřeným odškodněním částku 2.000Kč za každý měsíc trvání trestního stíhání. Základní částku, která činila 38.000Kč navýšil o 20% s tím, že nešlo o běžnou trestní věc, nýbrž o věc stíhaného policisty, kdy žalobce toto stíhání samotné musel pociťovat velmi úkorně, zejména s přihlédnutím i k negativní odezvě v pracovních vztazích a chování jeho kolegů a nadřízených k němu. Na odškodnění imateriální

újmý vzniklé v souvislosti s nezákonným rozhodnutím tak žalobci přiznal celkem částku 45.600Kč.

Nároku žalobce na náhradu škody (majetkové újmy) spočívající v nákladech vynaložených na obhajobu žalobce v posuzovaném trestním řízení, soud I. stupně zcela vyhověl, když žalobce prokázal, že byl právně zastoupen, že mu požadovaná částka byla jeho obhájkyňí vyfakturována v uvedeném rozsahu a žalobce ji také zaplatil. V řízení bylo rovněž prokázáno, že obhájkyňí fakturované úkony právní služby byly také řádně poskytnuty. Žalobci proto přiznal celkem částku 102.718Kč.

Z přiznaných částek soud I. stupně žalobci přiznal též úrok z prodlení, a to od 9.4.2015, neboť žalovaná jeho nárok neodškodnila v zákonem stanovené šestiměsíční lhůtě, která uplynula dnem 8.4.2015 (nárok byl uplatněn dne 8.10.2014).

Ve zbývajícím rozsahu (ohledně částky 602.818Kč s příslušenstvím) soud I. stupně žalobu zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl dle ust. § 142 odst. 2 o.s.ř. s tím, že žalobce byl v řízení úspěšný jen v nepatrném rozsahu.

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná včas odvolání, a to do jeho výroků I. o věci samé a III. o náhradě nákladů řízení. Odvolání odůvodnila tím, že rozsudek soudu I. stupně je ohledně výše tvrzené škody nepřezkoumatelný, když měla za to, že žalobcem nebyla prokázána celá výše škody. Poukázala na to, že z žalobcem předložené specifikace provedených úkonů právní služby sporovala provedení úkonů právní služby vztahujících se k výsledkům konaným dne 18.3.2013 a 21.3.2013, které měly spočívat v přípravě na tyto výsledky (celkem 7 úkonů). Dále pak namítala, že nebyl důvod pro poskytnutí satisfakce formou peněžní náhrady za vzniklou nemajetkovou újmu v souvislosti s nezákonným rozhodnutím. Za odpovídající odškodnění nadále považovala konstatování nezákonnosti trestního stíhání žalobce a omluvu, kterou mu již poskytla v rámci předběžného projednání nároku. Jako důvod uvedla, že v trestním řízení bylo nepochybně prokázáno, že žalobce se v jednom případě dopustil protiprávního jednání, a to ve vztahu ke skutku, který byl původně kvalifikován jako přečin výtržnictví. Toto jeho jednání nemohlo být projednáno jako přestupek, jehož znaky nepochybně naplnilo, neboť soud rozhodoval v době, kdy již přestupek byl promlčen. Z výše uvedených důvodů proto žalovaná žádala, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v napadeném výroku I. změnil tak, že žalobu zcela zamítne, a ve výroku III. tak, že žalované přizná náhradu nákladů řízení. Případně žádala, aby ve vyhovujícím výroku I. byl rozsudek soudu I. stupně zrušen a v tomto rozsahu byla věc vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření k odvolání uvedl, že soud I. stupně věc zcela správně posoudil a námitky žalované jsou liché. Pokud jde o žalovanou zpochybňovaných sedm úkonů právní služby spočívající v přípravě na výsledky, jež se konaly ve dnech 18.3.2013 a 21.3.2013, uvedl, že účelnost těchto úkonů se posuzuje dle obsahu spisu. Je nepochybné, že výsledky v uvedených dnech se konaly a příprava na ně byla nutná. Počet těchto úkonů odpovídá rozsahu výsledků. K tvrzení žalované, že se žalobce v jednom ze skutků, pro které bylo proti němu zahájeno trestní stíhání dopustil protiprávního jednání, žalobce uvedl, že žalovanou prezentovaný názor není správný a je v rozporu se zásadou presumpce nevinny. Poukázal na to, že u obou skutků byl zproštěn obžaloby proto, že se ani v jednom případě nejednalo o trestný čin ani přečin. Jestliže nebyl za žádný z žalovaných skutků pravomocně uznán soudem

vinným, pak stát, respektive veřejné orgány na něho nesmí hledět, jako by spáchal trestný čin. V této souvislosti odkázal na nález Ústavního soudu ČR ze dne 27.1.2016, č.j. I ÚS 1965/15 – 1. Žalobce proto žádal, aby odvolací soud napadený rozsudek jako věcně správný potvrdil a přiznal mu též náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně v napadeném výroku I. a III. dle ust. § 212, § 212a odst. 1,2,5 občanského soudního řádu (dále jen o.s.ř.), a dospěl k závěru, že odvolání žalované není důvodné.

Podle obsahu odvolání žalované (§ 41 odst. 2 o.s.ř.) odvolací soud dovedl, že toto směřuje jen do části přiznané náhrady škody, a to ve vztahu k celkem sedmi úkonům právní služby představující přípravu na výslechy konané ve dnech 18.3.2013 a 21.3.2013, t.j. do částky 10.500Kč. A do přiznané nemajetkové újmy vzniklé žalobci v souvislosti s nezákonným trestním stíháním ve výši 45.600Kč. Předmětem přezkumu v odvolacím řízení tak byla toliko částka 56.100Kč.

Soud I. stupně provedl řádné dokazování, na jeho základě správně zjistil skutkový stav věci a tento také správně posoudil po právní stránce. Ve svém rozhodnutí vyšel z odpovídající judikatury jak Evropského soudu pro lidská práva tak i judikatury Nejvyššího soudu ČR, kterou správně aplikoval. Odvolací soud ve svém rozhodnutí vyšel ze skutkových i právních závěrů soudu I. stupně, a proto pro stručnost odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

K odvolacím námitkám žalované je třeba uvést následující:

K náhradě škody spočívající v náhradě nákladů obhajoby žalobce v trestním řízení.

V řízení bylo prokázáno, že žalobce byl od samého počátku, kdy proti němu bylo zahájeno trestní stíhání, zastoupen advokátkou Mgr. Barborou Kubinovou. Dále bylo prokázáno, že obhájkyně žalobci vyúčtovala celkové náklady obhajoby částkou 102.718Kč, a rovněž bylo prokázáno, že žalobce uvedenou částku v plném rozsahu zaplatil. Žalobce jednotlivé úkony právní služby, které mu byly v posuzovaném trestním řízení poskytnuty, specifikoval v podání ze dne 13.4.2016. Jedná se celkem o 54 úkonů právní služby, z nichž žalovaná zpochybňuje pouze sedm konkrétních úkonů, jež jsou označeny jako příprava na výslechy konané ve dnech 18.3.2013 a 21.3.2013 s tím, že vynaložení těchto úkonů nebylo prokázáno. Ačkoli ze specifikace právních úkonů je zřejmé, že obhájkyně žalovaného účtovala úkony za přípravu i v dalších případech (v souvislosti s výslechy konanými 3.4.2013 a 9.4.2013, v souvislosti s konanými hlavními líčeními apod.), žalovaná poskytnutí těchto úkonů právní služby nepochybnila. Jedná se při tom o právní úkony, jejichž potřeba byla nezbytná a bylo je nutné vynaložit, neboť obhájce je povinen řádně se připravit na každé jednání či jiný procesní úkon konaný v řízení, aby mohl svému klientovi poskytnout fundovanou a účinnou obhajobu. To platí i pro úkony, které žalovaná zpochybnila a u nichž požaduje výslovné prokázání, že byly vynaloženy.

Z trestního spisu je prokázáno, že výslechy svědků ve dnech 18.3.2013 a 21.3.2013 se konaly. Jednalo se o výslechy svědků, které byly stěžejní z hlediska prokázání toho, zda se skutky, pro které vůči žalobci bylo vzneseno obvinění a bylo zahájeno trestní stíhání, staly a zda toto jednání naplňuje znaky skutkových podstat trestného činu či přečinu krádeže a výtržnictví. Dne 18.3.2013 byla především vyslýchána bývalá přítelkyně žalobce svědkyně Špánková, z jejíhož podnětu bylo trestní řízení vůči žalobci zahájeno a její výslech se týkal jednání, jímž měl žalobce naplnit skutkovou podstatu trestného činu krádeže. Při tomto

výslechu byly probírány jednotlivé peněžní transakce, jež měl žalobce bez vědomí této svědkyně učinit z jejího účtu. Těchto transakcí bylo značné množství a bylo třeba u každé ztotožnit, na co byly vybrané finanční prostředky použity. Již z tohoto pohledu je zřejmé, že právní zástupkyně žalobce se musela na výsledky připravit, aby mohla klást otázky a reagovat na tvrzení svědkyně. O tom, že se jednalo o složitý výsledek, svědčí i délka jeho trvání od 10:40hod. do 13:30hod. (svědkyně Š.). Dále byla vyslechnuta svědkyně F., jež měla podpořit výpověď svědkyně Š. Pokud žalobce požaduje náhradu nákladů za přípravu na tyto výsledky v počtu tří úkonů, je tento požadavek oprávněný, neboť tyto úkony nepochybně poskytnuty byly a jejich rozsah odpovídá rozsahu provedených výsledků. Totéž platí i pro přípravu na výsledky konané dne 21.3.2013. Tohoto dne bylo vyslechnuto celkem pět svědků, kteří vypovídali k jednání, jež mělo naplnit skutkovou podstatu trestného činu výtržnictví. Stěžejní pak byl výsledek svědkyně S., další z bývalých přítelkyň žalobce, která měla být žalobcem fyzicky napadena a měla v důsledku toho utrpět poranění hlavy v obličejové části. Za přípravu na tyto výsledky žalobce požaduje náhradu za celkem čtyři úkony. Z trestního spisu bylo prokázáno, že uvedené výsledky se konaly a tudíž i právní úkon spočívající v přípravě na ně byl poskytnut. Tudíž i tyto úkony právní služby byly vynaloženy účelně, jejich počet odpovídá počtu provedených výsledků a jejich složitosti, zejména ve vztahu ke svědkyni S. Tudíž i za tyto úkony žalobci náleží náhrada.

Odvolací soud proto z výše uvedených důvodů neshledal odvolání žalované proti přiznané výši náhrady škody důvodným a rozsudek ohledně napadené částky 10.500Kč potvrdil (§ 219 o.s.ř.).

K odškodnění imateriální újmy vzniklé v souvislosti s nezákonným trestním stíháním.

V řízení bylo prokázáno a žalovanou nebylo ani sporováno, že k nezákonnému trestnímu stíhání žalobce došlo a žalovaná se žalobci v rámci předběžného projednání uplatněného nároku za nezákonné rozhodnutí omluvila, tedy poskytla žalobci základní formu odškodnění imateriální újmy, které mu v důsledku posuzovaného trestního řízení vznikla.

Odvolací soud se ztotožnil se soudem I. stupně, že v daném případě je omluva nedostatečným zadostiučiněním za vzniklou nemajetkovou újmu a že je na místě finanční odškodnění. Soud I. stupně při stanovení výše tohoto odškodnění postupoval správně, přihlédl i k odpovídající judikatuře. Soud I. stupně správně zhodnotil, že trestní stíhání žalobce mělo velmi intenzivní dopad do jeho osobnostní sféry, do rodinného života a především pak do jeho profesního života. Žalobce je policista, u něhož se předpokládá vysoký morální kredit a nezávadné chování. U policie pracoval dlouhou dobu a k tomuto povolání měl kladný vztah. Širší rodina pak jeho povolání vnímala velmi pozitivně a byla na žalobce hrdá. Pokud proti němu bylo vedeno trestní stíhání, jež bylo fakticky vyvoláno snahou o vyrovnání osobních účtů, byla narušena důvěryhodnost žalobce, projevílo se to i ve vztahu jeho spolupracovníků a nadřízených k němu. Žalobce byl ohrožen ztrátou všech výhod, na něž mu vznikl dlouhodobou službou u policie nárok a dokonce byl ohrožen i ztrátou zaměstnání, neboť důsledkem případného odsouzení pro trestný čin, by bylo propuštění ze služebního poměru. Negativním služebním hodnocením, které bylo vypracováno v průběhu trestního řízení, byla nalomena i sebedůvěra žalobce, který byl dříve hodnocen jako spolehlivý a výkonný pracovník, byly mu vypláceny i odměny. Aniž se jeho pracovní výkonnost jakkoli změnila, jen v důsledku probíhajícího trestního řízení byl najednou hodnocen jako nespolehlivý, nesamostatný, kolegové s ním odmítali pracovat. To vše se nepochybně projevílo i na jeho psychickém stavu, kdy po dobu posuzovaného řízení žil pod tlakem a ve stresu. To vše jsou okolnosti svědčící pro odškodnění vzniklé imateriální újmy v penězích. Odvolací soud

přiznanou výši odškodnění považuje za minimální, ne zcela adekvátně vyjadřující intenzitu zásahu.

Vzhledem k tomu, že do tohoto odškodnění se odvolala toliko žalovaná, žalobce přiznanou částku akceptoval, odvolací soud proto rozsudek soudu I. stupně potvrdil i v rozsahu 45.600Kč.

Ve výroku III. o náhradě nákladů řízení odvolací soud rozsudek soudu I. stupně zrušil (§ 219a odst. 1 písm. b/ o.s.ř.) a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 221 odst. 1 písm. a/ o.s.ř.).

Soud I. stupně o náhradě nákladů řízení rozhodl dle ust. § 142 odst.2 o.s.ř. s tím, že žalobce byl se svým nárokem úspěšný jen v nepatrné části. Přehlédl však, že žalobce uplatnil celkem tři samostatné nároky, a to nárok na náhradu škody, kterému soud I. stupně zcela vyhověl a žalobce tak byl plně úspěšný. A dále dva nároky na odškodnění imateriální újmy. Zatímco u nároku na odškodnění imateriální újmy vzniklé v důsledku nesprávného úředního postupu žalobce úspěšný nebyl, a to ani co do základu, u nároku na odškodnění imateriální újmy vzniklé v důsledku nezákonného rozhodnutí, byl žalobce (do základu) úspěšný. Není pak rozhodující, v jaké výši mu bylo odškodnění přiznáno, neboť rozhodování o výši přiměřeného zadostiučinění obecně splňuje podmínky aplikace ust. § 136 o.s.ř. Jestliže je prokázán základ nároku, má žalobce úspěch ve věci, i když je mu přiznáno zadostiučinění v jiné výši než v řízení uplatnil, a je tak třeba o náhradě nákladů řízení rozhodnout dle ust. § 142 odst. 3 o.s.ř. V této souvislosti odvolací soud odkazuje na nálezy Ústavního soudu ČR ze dne 5.8.2009, sp.zn. I ÚS 1310/09 a na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 5.2.2014, sp.zn. 30 Cdo 2707/2013.

Z tohoto pohledu soud I. stupně úspěch žalobce v daném řízení neposuzoval a jeho rozhodnutí o náhradě nákladů řízení je tak pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné. Proto odvolací soud zrušil nákladový výrok a v tomto rozsahu věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení (§ 219a odst. 1 písm. a/,b/, odst. 2, § 221 odst. 1 písm. a/ o.s.ř.)

V novém rozhodnutí o náhradě nákladů řízení neopomene soud I. stupně rozhodnout též o náhradě nákladů řízení odvolacího (§ 224 odst. 3 o.s.ř.).

Vyhovující výrok I. o věci samé v rozsahu částky 92.218Kč s příslušenstvím a zamítavý výrok II. rozsudku soudu I. stupně zůstal odvoláním nedotčen (§ 206 odst. 2 o.s.ř.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **l z e** do dvou měsíců od jeho doručení podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR za splnění podmínek uvedených v ust. § 237 o.s.ř., a to u soudu, který rozhodoval v prvním stupni (Obvodní soud pro Prahu 2). Přípustnost dovolání je oprávněně zkoumat odvolací soud.

V Praze dne 7. prosince 2016

JUDr. Aleš Šťastný v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Mgr. Tereza Nová